

I. G. TSERETELI JA LUOKKATAISTELU

Kaikki lehdet ovat julkaisseet joko kokonaan tai lyhennettynä I. G. Tseretelin puheen, jonka hän piti huhtikuun 27 p:nä Valtakunnanduuman eri kokoonpanoihin kuuluneiden edustajain juhlaistunnossa.

Se oli oikea ministerinpuhe, muuta et sano. Puhui salkuton ministeri. Mutta me olemme sitä mieltä, ettei se sentään mikään synty ole mainita sosialismista, marxilaisuudesta, luokkataistelusta *jopa* silloinkin, kun salkuttomat ministerit pitävät ministerinpuheita. Omansa kullekin: porvaristolle on sopivaa karttaa puhumista luokkataistelusta, sen erittelyä, sen tutkimista, politiikan perustelemista tämän taistelun kannalta. Porvaristolle on sopivaa jättää syrjään nämä „epämieluisat”, „tahdittomat”, kuten vierashuoneissa sanotaan, puheenaiheet ja ylistää „kaikkien vapauden ystävien” „yhtenäisyyttä”. Proletaariselle puolueelle ei ole sopivaa unohtaa luokkataistelua.

Omansa kullekin.

I. G. Tseretelin puheen perustana on kaksi poliittista perusajatusta: ensimmäinen — porvaristossa muka voidaan ja täytyy erottaa kaksi osaa. Toinen osa „on tehnyt sopimuksen demokratian kanssa”; tämän porvariston asema on „vankka”. Toisen osan muodostavat „edesvas-tuuttomat porvaripiirit, jotka provosoivat kansalaissotaa”, tätä osaa Tsereteli nimitti myös toisin: „monet niin sanotujen maltillisten sensusoikeuksia nauttivien ainesten joukosta”.

Puhujan toinen poliittinen ajatus: „proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurin viipymättömän julistamisen (!!?) yritys” olisi „epätoivoinen” yritys, ja hän, Tsereteli,

suostuisi tuohon epätoivoiseen yritykseen vain siinä tapauksessa, jos hän vaikkapa hetken uskoisi, että Shulginin aatteet ovat „koko sensusoikeuksia nauttivan porvariston aatteita”.

Tarkastelkaamme I. G. Tseretelin kumpaakin poliittista ajatusta, Tseretelin, joka niinkuin salkuttoman ministerin eli ministeriehdokkaan tuleekin, on asettunut „keskustalaiselle” kannalle: ei taantumusta eikä vallankumousta! ei yhdessä Shulginin kanssa eikä myöskään „epätoivoisten yritysten” kannattajain kanssa.

Mitä luokkaeroavaisuuksia Tsereteli osoitti olevan mainitsemiensa porvariston kahden osan välillä? Ei kerrassaan mitään. Tsereteli ei tullut edes ajatelleeksi, ettei olisi pahitteeksi perustella politiikkaa luokkataistelun kannalta. Porvariston kumpikin „osa” on luokkapohjaltaan tilanherroja ja kapitalisteja. Tsereteli ei virkkanut sanaakaan sellaisesta, että Shulgin *ei* edustaisi niitä samoja luokkia tai luokkaryhmiä kuin Gutshkov (Väliaikaisen hallituksen jäsen ja sitä paitsi sen tärkeimpiä jäseniä...). Tsereteli erotti Shulginin aatteet „koko” sensusoikeuksia nauttivan porvariston aatteista, mutta ei esittänyt *mitään* perusteita. Eikä voinutkaan esittää. Shulginin „aatteet” — hän kannattaa Väliaikaisen hallituksen yksinvaltaa, vastustaa aseistettujen sotilaiden harjoittamaa Väliaikaisen hallituksen valvontaa, vastustaa „Englannin-vastaista propagandaa”, vastustaa sotilaiden „usuttamista” „upseerisäätyä” vastaan, vastustaa „Pietarinpuolen”⁸² harjoittamaa propagandaa j.n.e.— nämä aatteet lukija tapaa joka päivä „Retsh” lehden palstoilla, salkullisten ministerien y.m. puheissa ja julistuksissa.

Ero on vain siinä, että Shulgin puhuu „suulaammin” ja Väliaikainen hallitus hallituksen ominaisuudessa *puhuu* vaatimattomammin; Shulgin puhuu bassoäänellä, mutta Miljukov sen sijaan falsetissa. Miljukov kannattaa sopimuksen tekoa työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvoston kanssa, Shulgin *ei* myöskään *vastusta* sopimuksen tekoa. Kumpikin, niin Shulgin kuin Miljukovkin, kannattaa „muita valvontakeinoja” (ei sellaista, että aseistettu sotilas olisi valvomassa).

Tsereteli heitti yli laidan kaikki ja kaikenlaiset luokkataistelua koskevat aatteet! Hän *ei* osoittanut eikä aikonutkaan osoittaa porvariston „kahden osan” välisiä luokka-

eroavaisuuksia eikä liioin vähänkään vakavia poliittisia eroavaisuuksia!

„Demokratialla” Tsereteli tarkoitti puheensa eräässä kohdassa „proletariaattia ja vallankumouksellista talonpoikaistoa”. Tarkastelkaamme tätä luokkamäärittelyä. Porvaristo suostui tekemään sopimuksen tämän demokratian kanssa. Herää kysymys, *mihin* tämä sopimus pohjautuu? mikä *luokkaetu* on sen pohjana?

Tsereteli ei hiiskahda sanaakaan siitä! Hän puhuu vain „yleisestä demokraattisesta toimintaohjelmasta, joka tällä haavaa on osoittautunut sopivaksi koko maalle”, siis ilmeisesti proletaareille ja talonpojille, sillä „maa”, „sensusoikeuksien nauttijat” poislaskettuna, käsittääkin juuri työläiset ja talonpojat.

Hylkääkö tämä ohjelma esimerkiksi maakysymyksen? Ei. Ohjelmassa siitä vaietaan. Häviävätkö luokkaedut ja niiden ristiriitaisuus, jos niistä vaietaan diplomaattisissa asiakirjoissa, „sopimus”-kirjoissa, ministerien puheissa ja lausunnoissa?

Tsereteli „unohti” asettaa tämän kysymyksen, hän unohti „pikkuseikan”: hän unohti „vain” luokkaedut ja luokkataistelun...

„Kaikki Venäjän vallankumouksen tehtävät”, liverteli I. G. Tsereteli satakielen lailla, „sen koko olemus (!!??) riippuu siitä, käsittävätkö omistavat, sensusoikeuksia nauttivat luokat” (s.o. tilanherrat ja kapitalistit) sen, „että tämä yleiskansallinen toimintaohjelma ei ole pelkästään proletaarinen ohjelma”...

Voi tilanherra ja kapitalisti parkoja! He ovat niin „hoksaamattomia”. He „eivät käsitä”. Tarvitaan erikoinen demokraatteja edustava ministeri ajamaan järkeä heidän päähänsä...

Vai onko tämä „demokraattien” edustaja unohtanut luokkataistelun, siirtynyt Louis Blanc’in kannalle ja sivuuttaa sanahelinällä luokkaetujen välisen ristiriidan?

Shulginko ja Gutshkov Miljukovin kanssa „eivät käsitä”, että talonpoika *voidaan saada* sovintoon tilanherran kanssa sellaisen ohjelman pohjalla, jossa vaietaan maasta? Vai I. G. Tseretelikö se „ei käsitä”, että sitä *ei voida saada* aikaan?

Työläiset ja talonpojat, rajoittukaa siihen, minkä tilanherrat ja kapitalistit „voivat hyväksyä”,— sellainen on

Shulginin—Miljukovin—Plehanovin kannan todellinen *olemus* (sen luokka- eikä suusanallinen olemus). Ja nämä „käsittävät” sen paremmin kuin I. G. Tsereteli.

Nyt olemme päässeet lähelle Tseretelin toista poliittista ajatusta: proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuuri (diktatuuria ei „julisteta”, vaan se valloitetaan, huomautamme ohimennen...) olisi epätoivoinen yritys. Ensinnäkin, nykyään tuosta diktatuurista ei sovi puhua noin yksinkertaisesti: kunpa I. G. Tsereteli ei joutuisi „vanhojen bolshevikkien” arkistoon*... Toiseksi, ja tämä on pääasia, eivätkö työläiset ja talonpojat muodosta väestön valtasaa? eikö enemmistön tahdon toteuttamista nimitetä „demokratiaksi”?

Kuinka voidaan, jos pysytään demokraatteina, *vastustaa* „proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuuria”? kuinka voidaan pelätä, että se aiheuttaa „kansalaissodan”? (minkälaisen kansalaissodan? pienen tilanherra- ja kapitalistiryhmän kansalaissodan työläisiä ja talonpoikia *vastaan*? mitättömän vähemmistön kansalaissodan valtavaa enemmistöä vastaan?)

I. G. Tsereteli on sotkeutunut lopullisesti ja unohtanut jopa senkin, että jos Lvov ja kumpp. täyttävät lupauksensa ja kutsuvat koolle Perustavan kokouksen, niin tämä kokous tulee olemaan enemmistön „diktatuuria”! Vai pitääkö työläisten ja talonpoikien rajoittua Perustavassa kokouksessakin siihen, minkä tilanherrat ja kapitalistit „voivat hyväksyä”?

Työläiset ja talonpojat muodostavat suuren enemmistön. Kaikki valta tälle enemmistölle — se, näettekös, on „epätoivoinen yritys”...

Tsereteli on sotkeutunut, sillä hän on unohtanut tyyten luokkataistelun. Hän on siirtynyt täydellisesti marxilaisuuden kannalta sille samalle kannalle, millä oli Louis Blanc, joka „kuittasi” luokkataistelun sanahelinällä.

Proletaarisen johtajan tehtäviin kuuluu selittää luokkajen välillä vallitseva ero ja saada vakuuttamisen tietä pikkuporvariston tietyt kerrokset (nimittäin: talonpoikaisköyhälistö) tekemään valintansa työläisten ja kapitalistien välillä ja asettumaan työläisten puolelle.

* Ks. kirjoittamani „Kirjeitä taktiikasta”. (Ks. tätä osaa, ss. 26—27. *Toim.*)

Pikkuporvarillisten Louis Blanc'ien tehtävänä on hämätä luokkaetujen välillä vallitsevat eroavaisuudet ja taivuttaa porvariston tietyt kerrokset (pääasiallisesti sivistyneistö ja parlamentaarikot) „tekemään sopimuksen” työläisten kanssa, taivuttaa työläiset „tekemään sopimuksen” kapitalistien kanssa, taivuttaa talonpojat „tekemään sopimuksen” tilanherrojen kanssa.

Louis Blanc taivutteli uutterasti Pariisin porvaristoa ja, kuten tunnettua, oli vähältä saada sen taipumaan ja kieltäytymään joukkoampumisista vuosina 1848 ja 1871...

„Pravda” № 44, toukokuun 12
(huhtikuun 29) pnä 1917
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan